

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: D. V.,
bytem B. 1757/68, P. 3,

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí,
sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2015, č. j. MPSV-UM/21300/15/9S-HMP,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2015, č. j. MPSV-UM/21300/15/9S-HMP, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s. ř.“), zamítnuto odvolání proti rozhodnutím Úřadu práce – krajské pobočky pro hl. m. Prahu (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 7. 2015, č. j. 42672/2015/AAC, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

- I. stupně bylo rozhodnuto, že se žalobci nepřiznává doplatek na bydlení dle zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“ nebo jen „zákon“).
2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že se odůvodněné náklady započítávají podle ustanovení § 34 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Žalovaný ve svém rozhodnutí konstatoval, že správní orgán I. stupně aplikoval nesprávné ustanovení zákona, protože odůvodněné náklady měl posuzovat podle § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi, nikoliv podle § 34 odst. 1 písm. a) téhož zákona. V tomto směru však žalovaný uvádí nesprávné ustanovení, neboť odůvodněné náklady se skutečně počítají podle § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že se v daném případě jedná o posouzení otázky, které náklady na bydlení a v jaké výši lze započítat jako důvodné náklady bydlení podle ustanovení § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Žalovaný se mylí, když tvrdí, že jako odůvodněné náklady na bydlení lze započítat pouze náklady na bydlení, které jsou žalobci předepsány na rozhodné období pouze jednoho měsíce (v daném případě červen 2015) v maximální výši dané zákonem, a že nelze započítat veškeré náklady na bydlení, které žalobce fakticky uhradil v měsíci červnu 2015. Žalobce je přesvědčen, že se jedná o svévolný výklad správního orgánu, který nemá oporu v zákoně, resp. v ustanoveních § 34 a 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Žalovaný se nevypořádal s argumenty a přiloženými listinnými důkazy z odvolání žalobce, zejména s odůvodněnými náklady na bydlení. Žalobce odůvodnil všechny položky, které uvedl jako náklady na bydlení. Zároveň žalobce poukazoval na zjevný nesoulad mezi faktickou dobou výplaty příspěvku na bydlení a datem splatnosti. Na svých argumentech uvedených v odvolání žalobce setrval, a proto navrhl, aby soud z důvodu hospodárnosti řízení převzal plně jeho argumentaci uvedenou v odvolání jako další žalobní body. Dále žalovaný podle názoru žalobce porušil princip předvídatelnosti práva, neboť obdobný nárok byl žalobci opakovaně přiznán. Zároveň také v červenci 2015 bylo rozhodnuto o doplatku na bydlení dvěma různými správními orgány a každý rozhodl odlišně, přičemž obě rozhodnutí platí zároveň. V souladu s uvedeným v žalobě tak žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že doplatek na bydlení nebyl žalobci přiznán z důvodu nesplnění zákonných podmínek. Žalobci byly započteny podle § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi za červen 2015 tyto náklady: nájemné ve výši 4.000,- Kč, služby spojené s užíváním bytu ve výši 702,- Kč, záloha na plyn ve výši 500,- Kč, záloha na elektřinu ve výši 450,- Kč, tj. celkem 5.652,- Kč. Žalobce neměl v rozhodném období žádný příjem, pobíral dávku státní sociální podpory – příspěvek na bydlení ve výši 6.430,- Kč a dávku pomoci v hmotné nouzi – příspěvek na živobytí ve výši 4.540,- Kč, tj. 10.970,- Kč. Po odečtení odůvodněných nákladů na bydlení je výsledná částka 5.318,- Kč vyšší, než částka živobytí ve výši 4.540,- Kč. Z toho důvodu žalobci doplatek na bydlení nenáleží. K námitce týkající se chybně uvedeného ustanovení zákona o pomoci v hmotné nouzi žalovaný uvedl, že chyba spočívá pouze v psaní a ustanovení § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi bylo aplikováno správně. Tomu navíc svědčí fakt, že chybně je ustanovení uvedeno v rozhodnutí pouze jednou, ve zbytku je odkazováno správně. Účelem doplatku na bydlení je přispívat příjemci na náklady určené na bydlení, je-li v hmotné nouzi, přičemž splnění podmínek nároku se posuzuje každý měsíc. Pokud by byly do odůvodněných nákladů na bydlení započteny veškeré náklady

na bydlení uhrazené v jednom měsíci na jeden či více měsíců dopředu, mohlo by dojít k situaci, že budou prostřednictvím doplatku na bydlení uhrazeny náklady na bydlení na kalendářní měsíce, ve kterých by osoba již nebyla považována za osobu v hmotné nouzi. To však jistě není účelem zákona o pomoci v hmotné nouzi. Ohledně tvrzené nepředvídatelnosti práva žalovaný uvedl, že předvídatelnost práva není stav, kdy byla-li dávka jednou přiznána, bude přiznána i nadále. Změní-li se okolnosti, je třeba dávku nepřiznat či odejmout. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

4. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti:
5. Žalobce si dne 30. 6. 2015 podal žádost o přiznání dávky pomoci v hmotné nouzi – doplatku na bydlení. Správní orgán I. stupně tak zkoumal podle § 10 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi odůvodněné náklady na bydlení za měsíc červen 2015. Žalobce zaplatil v měsíci červnu 2015 nájemné a služby související s užíváním bytu za měsíce červen a červenec 2015, každý ve výši 4.702,- Kč, zálohu za elektřinu ve výši 450,- Kč, zálohu na plyn ve výši 500,- Kč. Správní orgán I. stupně tak dospěl k závěru, že celkové odůvodněné náklady na bydlení jsou ve výši 5.652,- Kč. Do odůvodněných nákladů žalobce nezapočítal správní orgán I. stupně nájemné na červenec 2015, které žalobce zaplatil již v červnu 2015. Příjem v rozhodném období podle § 10 odst. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi činil součet příspěvku na živobytí ve výši 4.540,- Kč a příspěvku na bydlení, přičemž částka živobytí byla u žalobce stanovena ve výši 4.540,- Kč. Správní orgán I. stupně tak dospěl k závěru, že žalobce nemá na doplatek na bydlení nárok, neboť jeho příjem zvýšený o příspěvek na živobytí a příspěvek na bydlení (tj. částka 10.970,- Kč) snížený o odůvodněné náklady na bydlení ve výši 5.652,- Kč činí 5.318,- Kč, tj. částku vyšší než je částka živobytí. Proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, v němž argumentoval obdobnými tvrzeními jako v podané žalobě. Žalovaný se s rozhodnutím správního orgánu I. stupně ztotožnil a odvolání zamítl. Proti rozhodnutí žalovaného brojí žalobce podanou žalobou.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.)), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
7. V dané věci soud vyšel z uvedených právních předpisů:
8. Podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, ve znění účinném do 31. 1. 2017, „[n]árok na doplatek na bydlení má vlastník bytu, který jej užívá, nebo jiná osoba, která užívá byt na základě smlouvy, rozhodnutí, nebo jiného právního titulu, jestliže by po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení snížených o příspěvek na bydlení podle jiného právního předpisu byl příjem vlastníka bytu nebo jiné osoby, která užívá byt, zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí osoby (§ 24)“.
9. Podle § 10 odst. 5 věty první zákona o pomoci v hmotné nouzi, ve znění účinném do 31. 5. 2017, „[r]ozhodným obdobím, za které se zjišťuje plnění ostatních podmínek v případě podání žádosti o opakující se dávku, je aktuální kalendářní měsíc, a to ke dni podání žádosti“.

10. Podle § 34 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, ve znění účinném do 31. 5. 2017, „[d]o odůvodněných nákladů na bydlení se započítávají nájemné, popřípadě obdobné náklady spojené s vlastnickou nebo družstevní formou bydlení nebo obdobné náklady při užívání bytu v jiné než nájemní, družstevní nebo vlastnické formě bydlení; nájemným nebo obdobnými náklady při užívání bytu v jiné než nájemní, družstevní nebo vlastnické formě bydlení se rozumí nájemné hrazené v nájemních bytech, a to až do výše, která je v místě obvyklá; obdobnými náklady spojenými s vlastnickou nebo družstevní formou bydlení se rozumí výše prokazatelných nákladů, maximálně však do výše nákladů uvedených v zákoně o státní sociální podpoře“.
11. K žalobnímu bodu ohledně chyby v psaní soud uvádí následující. Správní orgán I. stupně nejprve uvedl, že odůvodněné náklady na bydlení se započítávají podle ustanovení § 34 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Žalovaný následně v napadeném rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně pochybil, neboť odůvodněné náklady na bydlení se počítají podle § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi, načež dále v rozhodnutí používal ustanovení § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Soud dospěl k závěru, že ohledně uvedení správního ustanovení pochybily oba správní orgány. V době rozhodování správního orgánu I. stupně bylo v účinnosti nové znění ustanovení § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi, který se nečlenil na odstavce. Správná varianta tedy měla být uvedena jako § 34 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, nikoliv § 34 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Žalovaný se dopustil nesprávnosti, pokud v napadeném rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně měl počítat náklady podle § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Ustanovení § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi však upravuje výši doplatku na bydlení, nikoliv výpočet odůvodněných nákladů na bydlení. Byť v tomto směru oba správní orgány uvedly nesprávné ustanovení, neshledal soud žalobní námitku důvodnou. Chyby, kterých se správní orgány dopustily, jsou totiž zjevné chyby v psaní, které nemají vliv na výrok, případně zákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgány provedly správnou aplikaci pro výpočet odůvodněných nákladů na bydlení, pouze nesprávně odkázaly na ustanovení, podle něhož výpočet provedly. Navíc správní orgán I. stupně pouze uvedl nesprávně odstavce, který byl již dříve zrušen, nicméně číslo paragrafu a písmeno bylo správné. Žalovaný pak uvedl sice nesprávně číslo paragrafu, to však pouze jednou a dále v napadeném rozhodnutí používal ustanovení § 34, byť též v nesprávné variantě. V dané věci správní orgány aplikovaly zákonná ustanovení, pouze je nepřesně uvedly v odůvodnění, aniž by tím došlo k újmě na právech žalobce. Lze tak konstatovat, že dané pochybení nezakládá nezákonnost či nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů.
12. Soud se dále neztotožnil s tvrzením žalobce, že správní orgán měl započítat v rozhodném období, tj. v měsíci červnu 2015, do odůvodněných nákladů na bydlení i ty náklady, které v červnu 2015 zaplatil dobrovolně na následující měsíc, tj. červenec 2015. Smyslem institutu doplatku na bydlení je přispívat osobám, které nemají dostatečné příjmy na placení nákladů na bydlení za dané období, přičemž se přihlíží příjmům a výdajům žadatele za rozhodné období. Taková souvislost odůvodněných nákladů na bydlení ve smyslu § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi s rozhodným obdobím dle § 10 odst. 5 věty první zákona není dána jen ve smyslu časovém, ale i věcném, tedy že se jedná o výdaje na bydlení za rozhodné období, zde za nájem za červen 2015. V následující měsíc žalobce nájem fakticky neuhradil, proto by jeho

odůvodněné náklady, optikou žalobce, byly dány jen součtem faktických uhrazených nákladů (bez nájmu) a žalobci by za následující měsíc nárok doplatek na bydlení nevznikl. Žalobci by tak vznikl nárok na doplatek pouze každý druhý měsíc. Což je v rozporu s účelem doplatku na bydlení jakožto opakující se sociální dávky a principem rozumného uspořádání věcí jako takových. Věcná i časová souvislost nákladů bydlení žadatele s daným měsícem vyplývá také z ustanovení § 35 zákona, dle kterého *výše doplatku na bydlení za kalendářní měsíc činí rozdíl mezi částkou odůvodněných nákladů na bydlení, sníženou o příspěvek na bydlení vyplacený v měsíci bezprostředně předcházejícím aktuálnímu kalendářnímu měsíci.*

13. Námitka žalobce o tom, že se žalobce nevypořádal s předloženými doklady o zaplacení odůvodněných nákladů, není rovněž důvodná. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně započítal zaplacené nájemné za měsíc červen 2015, služby spojené s užíváním bytu, zálohy na plyn i elektřinu. Po součtu uhrazených částek dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že odečte-li se tato částka od součtu částek příspěvku na bydlení a příspěvku na živobytí, bude vyšší než částka živobytí žalobce podle § 24 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Žalobce tak nesplňuje ústřední podmínku pro přiznání doplatku na bydlení podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi – že se nachází v hmotné nouzi ve smyslu § 2 zákona. Jestliže žalobce žádal započítat do odůvodněných nákladů na bydlení i jiné částky, než které stanoví zákon, správní orgán I. stupně tyto částky v souladu se zákonem nezapočítal. Zjevný nesoulad mezi faktickou dobou výplaty příspěvku na bydlení a datem splatnosti, na nějž poukazuje žalobce, není pro daný případ relevantní. Ze správního spisu, resp. poštovní poukázky v něm obsažené vyplývá, že žalobci byla dne 11. 6. 2015 odeslána částka 6.430,- Kč jako částka příspěvku na bydlení. Za měsíc červen 2015 tak byl příspěvek na bydlení žalobci vyplacen, a proto byly v souladu se zákonem odůvodněné náklady na bydlení o tento příspěvek sníženy.
14. K odkazu žalobce na obsah jeho odvolání, soud uvádí, že žalobní body nelze vymezit toliko odkazem na odvolání uplatněné v řízení před správním orgánem. V souladu s ustanovením § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žalobce uplatnit konkrétní žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Pouhý odkaz na odvolání k projednání konkrétních žalobních bodů tak nepostačuje. Žalobce navíc podanou žalobou napadá rozhodnutí odvolacího orgánu, nikoliv rozhodnutí správního orgánu I. stupně, proti kterému brojil podaným odvoláním. Pokud se žalovaný nevypořádal s námitkami uvedenými v odvolání, měl žalobce povinnost takové opomenuté námitky či důkazy řádně specifikovat, což neučinil. Pouze obecně uvedl, že se žalovaný s jeho námitkami nevypořádal. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Afs 125/2004-43, „[n]apadeným rozhodnutím pak je vždy rozhodnutí vydané po vyčerpání řádných opravných prostředků. Již z toho je zřejmé, že důvody odvolání podaného ve správním řízení a důvody žalobní směřují proti jiným aktům (proti rozhodnutím vydaným v různých instancích). Nepřípustnost vymezení žalobních bodů odkazem na opravný prostředek podaný ve správním řízení vyplývá i z konstantní judikatury (srovnej např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 8. 1997, č. j. 6A 40/96 140 zveřejněný v časopise Soudní judikatura ve věcech správních pod č. 656/2000). Pouze pokud by žalobce žalovanému vytýkal, že se v napadeném rozhodnutí s odvolacími důvody nevypořádal, bylo by možno v žalobě na odvolání odkázat; bez konkretizace však jen s připojením textu tohoto odvolání nejpozději do konce žalobní lhůty (§ 72 odst. 1, § 71

odst. 2 s. ř. s.) *Za popsané situace krajský soud nebyl povinen vypořádat se v rozsudku s námitkami obsaženými v doplnění stěžovatelova odvolání a neobsaženými výslovně v žalobě; přitom námitky v žalobě výslovně obsažené soud zhodnotil. Tato kasační námitka není důvodná*“. Soud tak nemá povinnost zabývat se žalobními body, které žalobce uvede pouhým odkazem na dříve uplatněné odvolání ve správním řízení.

15. Žalobce v rámci námitky předvídatelnosti práva poukázal na rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 13.7.2015, č.j. 63795/2015/AAH, kterým bylo změněno předchozí odejmutí doplatku na bydlení žalobci od listopadu 2014 tak, že žalobci byl přiznán doplatek na bydlení od listopadu 2014, neboť za odůvodněné náklady na bydlení dle § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi správní orgán uznal nájem a zálohy na služby za listopad a prosinec 2014 v celkové výši 9.904,-Kč (2 x nájem po 4.000,- Kč, záloha na služby 1.404,-Kč a plyn 550,- Kč). Takovým postupem správního orgánu mohlo být založeno legitimní očekávání žalobce, že bude rozhodnuto o jeho nové žádosti obdobně, jestliže shodně uplatnil náklady odpovídající nájemnému za dva měsíce. Jak výše uvedeno, uhrazené nájemné je součástí odůvodněných nákladů za bydlení pouze v takovém rozsahu, v jakém odpovídá ceně za užívání bytu za rozhodné období aktuálního kalendářního měsíce (§ 10 odst. 5 věty první zákona), správní orgán I. stupně tak přiznal doplatek na bydlení od listopadu 2014 ve výši 3 775,- Kč v rozporu se zákonem o pomoci v hmotné nouzi. Za ustálenou, jednotnou a dlouhodobou činnost orgánu veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů, nelze považovat ojedinělé rozhodnutí, které naopak pro rozpor se zákonem je pouze excesem státní správy a tedy bez účinku na plnění povinnosti správního orgánu rozhodovat skutkově shodné nebo podobné případy tak, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly (srovnej § 2 odst. 4 s.ř.). Zásada legitimního očekávání účastníka správního řízení nemá absolutní hodnotu a je omezena jinými zásadami, jež je v rámci správního řízení správní orgán povinen respektovat, zejména zásadou legality (§ 2 odst. 1 a 2 správního řádu). Pokud správní orgán v rozporu se zákonem považoval úhradu nájmu za dva měsíce za odůvodněné náklady na bydlení za jeden měsíc, nezaložil tímto povinnost správního orgánu opět nezákonně postupovat i v další věci, ba právě naopak. Avšak nadále tížila správní orgán povinnost dle § 68 odst. 3 s.ř. řádně odůvodnit své rozhodnutí.
16. K odvolací námitce žalobce o předvídatelnosti práva s odkazem na výše uvedené rozhodnutí o doplatku na bydlení od listopadu 2014 žalovaný ve svém rozhodnutí pouze uvedl, že „v projednávaném případě...správní orgán prvního stupně rozhodl správně a v souladu s právními předpisy. Správností a zákonností postupu správního orgánu prvního stupně ze dne 13.7.2015, č.j. 63795/2015/AAH, se odvolací orgán bude zabývat samostatně, neboť uvedené rozhodnutí není předmětem odvolacího řízení“. Z daného lze dovodit, že rozhodnutí č.j. 63795/2015/AAH žalovaný považoval za nezákonné a hodlá je podrobit mimořádnému přezkumu mimo odvolací řízení. Takováto domněnka však nemá oporu v obsahu správního spisu o doplatku na bydlení od listopadu 2014. Pokud by správní orgán v jiném řízení o odnětí doplatku na bydlení nebo o zrušení takového přiznání žalobci sdělil důvody nezákonnosti, potom by bylo nerozhodné, v jakém řízení se tutéž informaci žalobce dozvěděl, nehledě k „odpadnutí“ důvodu legitimního očekávání (uznání úhrady nájmu za dva měsíce jako odůvodněného nákladu za bydlení za jeden měsíc). Z obsahu správního spisu, natož z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, tak není ani implicitně zřejmá odpověď žalovaného na námitku žalobce o jeho legitimním očekávání předchozího výkladu státní správy

(zde nerozhodné, že pouze správním orgánem prvního stupně). Odůvodnění rozhodnutí žalovaného tak nesplňuje požadavky ustanovení § 68 odst. 3 s.ř., neboť z něj není patrno, na základě jaké úvahy neshledal žalovaný odvolací námitku žalobce za důvodnou. Absence takové úvahy může založit nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí a tím i jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Vzhledem ke kasačnímu principu soudního přezkumu správních rozhodnutí dle s.ř.s. není soud oprávněn nahrazovat neexistující úvahy správního orgánu, je pouze oprávněn/povinen potvrdit nebo změnit právní či skutkové závěry správního orgánu, které jsou součástí odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dané východisko soudního přezkumu však neplatí bezvýjimečně, např. soud nezruší rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost tehdy, pokud absence úvah rozhodnutí správního orgánu se netýká rozhodných důvodů rozhodnutí. V dané věci však definice odůvodněných nákladů byla rozhodnou otázkou pro posouzení žádosti žalobce o doplatek na bydlení a žalobce důvodně poukázal na svou předchozí obdobnou žádost, které bylo vyhověno až k jeho výslovné námitce o jeho platbě nájemného za dva měsíce. Soud se sice rozhodnou otázkou výpočtu odůvodněných nákladů na bydlení zabýval, zároveň sdělil své úvahy o účincích zásady legitimního očekávání, avšak stále tímto nebyl oprávněn nahradit absentující úvahu žalovaného a z toho důvodu žalobu zamítnout, neboť účelem soudního přezkumu dle s.ř.s. je poskytnout žalobci ochranu, pokud postupem správního orgánu bylo zkráceno jeho práva natolik, že tím byla založena nezákonnost rozhodnutí správního orgánu. Správní orgán v typově identické žádosti žalobce postupoval odlišně, a přesto žalovaný k výslovné námitce žalobce nijak nevysvětlil přípustnost takové změny postoje správního orgánu. Žalobci tak bylo natolik zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces, zde do znalosti důvodů neoprávněnosti jeho žádosti, že absence řádného odůvodnění nevyhovění této odvolací námítky žalobce žalovaným založila nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Proto soud žalobě vyhověl a zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Současně dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je dle § 78 odst. 5 s.ř.s. v dalším řízení vázán právním názorem soudu v tomto rozsudku. Je tak povinen znovu rozhodnout o odvolání žalobce a vyložit úplně a srozumitelně, proč nejsou odvolací námitky žalobce důvodné.

17. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce sice měl ve věci úspěch, avšak žádné náklady mu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 20. února 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce